

NESTĀ•HĀ•M - ANEB BĀŠĀ½NĀŠ HEKTICKĀ% DNY - 2

ĀĀEtrtek, 14 leden 2016

Jak uĀ¾ jsem minule psala, nĀ› kterým maminkám se tĀ› Ā¾ako vysvĀ›tluje, Ā¾e chodíte do práce, i kdyĀ¾ nechodíte do práce. KonkrétnĀ› moje máti tu práci doma jaksi neuznává nebo nechápe. Pro ni jsem prostĀ› doma, protoĀ¾e kdybych chodila do práce, tak bych vstávala v pĀ›l šesté, na šest bych odešla do zamĀ›stnání a ve tĀ™i bych byla zase doma. StejnĀ› jako nechápe, Ā¾e nĀ› kdy nĀ› které zakázky dĀ›lám i po veĀ•erech, o víkendu, jak se mi chce a jak mám Ā•as.

A uĀ¾ vĀ›bec nechápe, Ā¾e moje práce je poĀ™ád „to hraní si s korálky a kamínky a vším, co se mi tak dĀ›snĀ› líbí a co miluji a co mĀ› baví“.

S vyplazeným jazykem dobalím poslední kousek, málem zapomenu vzít sebou oblek, v prvním patĀ™e vysypu balíky u pĀ™epĀ¾ky a dĀ›kuji Bohu za to, Ā¾e pĀ™ede mnou byl jen jeden Ā•lovĀ›k. Chvilka dohadování, Ā¾e potĀ™ebuji mít vypsání lístky. Lehce se mi rosí Ā•elo. Paní na druhé stranĀ› okýnka mĀ› pouĀ›uje, Ā¾e pokud nemám zákaznickou kartu, musím vyplnit podací lístky. Hlasem moĀ¾ná trochu zvuĀ•nĀ›jším, neĀ¾ by bylo vhodné, jí odpovím, Ā¾e mou zákaznickou kartu poloĀ¾ila na ten stupínek, na kterém jí stojí monitor... Pošta za mnou, pohled na mobil, mám patnáct minut na Ā•istírnu a cestu na pedikúru. SjíĀ¾dím do minus jedniĀ•ky, kde je Ā•istírna, a pĀ™emýším, jak to všechno za to stihnu, kdyĀ¾ jen cesta na pedikúru trvá pĀ™i rychlé chĀ›zi taky patnáct minut. NámĀ›stí беру útokem, letím jako Usain Bolt. Nemám Ā•as Ā•ekat na výtah, zdolávám schody. NaštĀ›stí jen druhé patro. Zaděchaná zpcená pĀ™iletím k pedikérce a ona se mi s provinilým úsmĀ›vem omlouvá, Ā¾e má pár minut zdrĀ›ení, aĀ› si zatím odloĀ¾ím a chvíliĀ•ku poĀ•kám a vrazí mi na Ā•tení loĀ›ské Ā•íslo Marianne. Je 12:05 hodin a já mám hotovou jednu a pĀ›l nohy. Omlouvám se, Ā¾e opravdu musím letĀ›t a Ā¾e fakt nemĀ›Ā¾u poĀ•kat, neĀ¾ mi tu druhou nohu dodĀ›lá. Ona se omlouvá, Ā¾e to opravdu nešlo dĀ™ív, Ā¾e jsem ty paty mĀ›la fakt v hrozném stavu, protoĀ¾e jsem si ty nohy asi moc nemazala. 12:10 - vydalším poklusem do školky. Je zajímavé, jak se vzdálenosti v jednom mĀ›stĀ› natahují podle toho, jak moc Ā•lovĀ›k pospíchá. PrtĀ› sedí u stoleĀ•ku poslední a pan uĀ•itel s úsmĀ›vem oznamuje, Ā¾e uĀ¾ ji chtĀ›l poslat k ostatním dĀ™.

PrtĀ› nadšenĀ› poskakuje po chodníku a mezitím mi staĀ•i vyprávĀ›t, jak byli na vycházce v parku. Ohlédnu se a uĀ› chápu, proč má na kolenou blátivé skvrny, mezi trávou prosvítá bláto. Doma vyleju hnusný studený zbytek kávy a uvaĀ™ím si novou. Chvilka oddechu prošpikovaná telefonátem od kamarádky a další výhodnou nabídkou úvĀ›ru. PĀ™emýším, komu všemu jsem asi dala své telefonní Ā•íslo. Ano, kdysi dávno jsem vyplnila nĀ›jaký dotazník od propagaĀ•ní krabice v porodnici a od té doby jsem asi oblíbeným objektem všech dealerĀ› a zástupcĀ› s teplou vodou. Kdo se cítíte osamĀ›lý a máte pocit, Ā¾e s vámi nikdo nepromluví, vyplĀ›te kamkoliv své telefonní Ā•íslo a uĀ¾ nikdy nebudete moct Ā™íct, Ā¾e nemáte s kým mluvit.

Vedu prtĀ› do baletu a cestou volá manĀ¾el, Ā¾e pĀ™ijede ve na nádraĀ¾í, protoĀ¾e ten dĀ™ívĀ›jší vlak nemá šanci stihnout, porada se protáhla. Snad nebude mít vlak Ā¾ádné zpoĀ¾dĀ›ní, jinak by pĀ™ijel rovnou do kina. Program pro následující tĀ™i hodiny obnáší uĀ¾ jen pár maliĀ•ů. Balet – pĀ™evléct, strĀ›it dítĀ› trenérce do sálu, pomalým tempem dojít do školy, protoĀ¾e dĀ™ív dítĀ› nevyzve chodí v druĀ›inĀ› na vycházku a dĀ™ív jak v celou ve škole nebudou. Jsem moc rychlá a tak jsem tam moc brzy. NeuvĀ›Ā™itelné. TakĀ¾e pĀ™ešlapují dole pĀ™ed školou a Ā•ekám, aĀ¾ dĀ›ti dorazí zpĀ›t. NeĀ¾ si dce tak jí to trvá neuvĀ›Ā™itelných deset minut. Po pár krocích potkáme kamarádku, kterou jsem dĀ›snĀ› dlouho nevidĀ›la a moc ráda bych s ní promluvila, ona je taky nadšená, Ā¾e mĀ› vidí, ale musím se omluvit, Ā•as je neúprosný. Jde s námi aspoĀ› kousek pĀ™es námĀ›stí a s pohledem na orloj se nerada louĀ›ím a nasazujeme vyšší tempo. Do baletu dorazíme tak akorát, takĀ¾e honem pĀ™evléct a domĀ›. Holky se vítají a objímají, jakoby se nejmĀ› rok nevidĀ›ly. Dor

jme vlastnĀ› na otoĀ•ku. OdloĀ¾it aktovku, sníst malou lehkou svaĀ•inu, aby plný Ā¾aludek netáhl ke dnu. Starší dcer má plavání. PrtĀ› musíme vzít sebou, coĀ¾ obnáší vyjít dĀ™ív, protoĀ¾e holt nechodí tak rychle. NebezpeĀ•i této cest ještĀ› skrývá ve dvou obchodech s hraĀ•kami, kolem kterých musíme projít. Ajajajajaj. Cestou z baletu dítĀ› skĀ•e a chlubí se, co se dnes nauĀ•ili a nejrĀ›ji by to ukázala ještĀ› venku na ulici. Malá zastávka doma a hup do další akce. Vše probíhá podle oĀ•ekávání. Táhnu prtĀ› od jedné výlohy, jako krkavĀ•í matka táhnu prtĀ› od druhé výlohy. Na kĀ™iĀ¾ovatce pĀ™i Ā•ekání na zelenou se otoĀ•í a chce jít domĀ›, protoĀ¾e ji bolí noĀ¾ky. Chápu to, taky nohy a nejrĀ›ji bych šla domĀ›. Na bazénĀ› se chce taky pĀ™evléct do plavek a jít plavat se ségrou. PĀ™edám starší dítĀ› paní trenérce a jdeme na tribunu dívat se, jak se jí bude daĀ™it. Cítím, jak se mi v tom vlhku kroutí vlasy, je horko a spala bych. Zívám, div si nevykloubím panty. PrtĀ› nabralo další dávku energie, zatímco u mĀ› fungují jen automatické procesy. Cokoliv nad tento podvĀ›domý základ je vypnuté nebo maximálnĀ› zpomalené. Jediné, co mĀ› napadá, je šílená myšlenka, Ā¾e v tom kinĀ› veĀ•er usnu. Cestou domĀ› dítĀ›, do té doby plné energie a vesele poskakující, protestuje, Ā¾e ho bolí nohy a Ā¾e se chce nést. Má smĀ›lu. Doby nošení jsou dávno za námi.

Dojdeme koneĀ•nĀ› domĀ›, holky mají hlad. Já mám taky hlad, ale jdu venĀ•it psa. Po venĀ•ení stihnu dopít zbytek druhého studeného kafe, dát si do pusy pár kešu oĀ™íškĀ› a vzpomenout si, Ā¾e jsem si chtĀ›la nĀ›co udĀ›lat s vlasy. Pohled do zrcadla mĀ› ujistí, Ā¾e to nebude jen tak. Je Ā•tvrt na sedm, manĀ¾el volá, Ā¾e je na nádraĀ¾í a Ā¾e tentokrát zázrakem Ā¾ádné zpoĀ¾dĀ›ní, jen deset minut v Ā•eské TĀ™ebové, ale Ā¾e to dohnal. NejrĀ›ji bych si šla lehnout Ā•erstvĀ› povleĀ•ená postel pĀ™ímo volá. Zívám a mám pocit, Ā¾e jsem dnes ušla sto jarních kilometrĀ› v jediném dni.

Do kina stihneme pĀ™ijít akorát, odkládám si v loĀ¾i pĀ™ed sebe skleniĀ•ku s bílým vínem a napadá mĀ›, Ā¾e jsem si spĀ› mĀ›la dát doppio. V sále je šílené teplo, tak na tílko, a já mám na sobĀ› svetĀ™ík. ManĀ¾el cosi Ā™íká a já bojuji sama

se sebou. Cítím, jak mi táčnou víčka a posílám manžela pro colu, abych se trochu nakopla. podvědomě jaká by to byla ostuda, kdybych usnula a nedejbože spadla ze židle. Přichází Jiří Kolbaba a začíná svou přednášku o Bali. Nadšeně a zajímavě vykládá své zážitky a dojmy, noším se do fotografií a mám pocit, jako bych tam byla s ním. Jedno je jisté, určitě neusnu. Zítra budu celý den prodávat na jarmarku, takže si odpčinu. Oproti dnu to bude fakt jako dovolená... PAVLA VODOMŠRKA, a její úplně obyčejný den...